

SLUGBA SFÂNTULUI ȘI DE
DUMNEZEU PURTĂTORULUI
NOSTRU PĂRINTE
IOAN RUSUL NOUL
MĂRTURISITOR

LA DECERNIA MARE

**La Doamne, strigat-am..., se pun
stihirile pe 6, glasul al 4-lea:**

a un soare a strălucit
dumnezeiasca ta
pomenire astăzi, pe
creștini luminându-i cu
sfintele tale străluciri,
fericite Ioane, risipind negura
patimilor și întunecimea
diavolilor; pentru aceasta te
fericim și în fiecare an te
slăvim, ca pe un neclintit
apărător și fierbinte mijlocitor.

Înger pământesc, ca pentru
altul ai trăit, ofilindu-ți trupul,
de Dumnezeu înțelepțite, cu
post și privegheri de toată

noaptea, trezindu-ți astfel
amintirea morții și învredni-
cindu-te, părinte, de toate
tainele cele dumnezeiești, într-o
odihna cea viitoare într-o care
te-ai adus rod pe tine însuși
Atotstăpânitorului.

Pe toți cei ce cinstesc
dumnezeiasca și slăvita ta
pomenire, fericite Ioane,
păzește-i cu mijlocirile tale cele
către Domnul, rugându-L să ne
izbăvească pe noi de toate
primejdiile și patimile și să
îndepărteze mânia Sa cea împo-
triva noastră, Cuvioase Părinte,
ca tuturor să propovăduim
apărarea ta cea fierbinte.

Alte stihiri, glasul al 6-lea:

Toată necugetarea patimilor
lepădând-o și trupul

supunându-l duhului, te-ai făcut vas dumnezeiesc, sprijinitor al Călugărilor, fală a Pustnicilor, podoabă a Sfinților, privind acum nespusa frumusețe a Ziditorului tău și bucuriile cetății celei cerești și veșnice. Pentru aceasta, cei ce ne-am adunat la slăvită pomenirea ta, cu laude și cântări te slăvim, Sfinte Ioane.

Bogăție nerăpită, orașul procopienilor te ferește pe tine, Sfinte, cel ce strălucești întru lumină; pentru care și acum împodobește acest locaș și-l umple de biruințele păcii celei dumnezeiești și zădărnicește înălțarea vrăjmașilor nevăzuți, cu mijlocirile tale, preaslăvite, și umple de milostivire inimile noastre, care te cântăm cu credință, și te roagă cu îndrăzneală pentru sufletele noastre.

Veniți să ne închinăm, tot poporul, în casa Domnului, unde se păzesc ca o comoară moaștele prea-fericitului, căruia rugându-ne cu bine plăcute cântări și cu lumini strălucitoare, să-i strigăm: Grăbește, Sfinte, și pe cei ce sunt întru nevoi miluiește-i, iar pe noi, cei ce te slăvim pe tine și ne închinăm cinstitelor tale

moaște, izbăvește-ne din tulburările și furtunile necazurilor.

Slavă..., **glasul al 6-lea:**

Ăstăzi preaînaltului Dumnezeu cântare de laudă îi aducem din buze de lut, căci a luminat ca un soare strălucitor preaslăvita pomenire a dumnezeiescului nostru Părinte Ioan. Fiindcă acest de-a pururea pomenit, urmând pilda răbdării mult încercatului Iov, a stat neclintit întru necazurile în care s-a aflat; căci, robit fiind, l-a rușinat pe pricinuitorul robirii, pe vrăjmașul cel urător de oameni. De aceea, adunându-se mulțimea credincioșilor, să strigăm astfel: Bunule Părinte, care ești în ceruri, dăruiește poporului Tău, pentru rugăciunile Sfântului Ioan, iertare păcatelor și mare milă.

Și acum...**a Praznicului**

DOHOD

Lumină lină.

Prochimenul zilei

PAREMIE:

Din *Înțelepciunea lui Solomon*,
citire:

(Capitolul 3, 1-9)

Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu și chinul nu se va atinge de ele. În ochii celor fără de minte, dreptii sunt morți cu desăvârșire și ieșirea lor din lume li se pare mare nenorocire. Și plecarea lor dintre noi, un prăpăd, dar ei sunt în pace. Chiar dacă în fața oamenilor ei au îndurat suferințe, nădejdea lor este plină de nemurire. Și fiind pedepsiți cu puțin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare și i-a găsit vrednici de El. Ca pe aur în topitoare, așa i-a lămurit, și ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Străluci-vor în ziua răsplătirii și ca niște scânteii care se lasă pe miriște, așa vor fi. Judeca-vor neamurile și stăpâni vor fi peste popoare și Domnul va împărăți întru ei, în veci. Ei vor înțelege adevărul, ca unii care și-au pus încrederea în Domnul; cei credincioși vor petrece cu El în iubire, căci harul și îndurarea sunt partea aleșilor Lui.

Din *Înțelepciunea lui Solomon*,
citire:

(Capitolul 5, 16-23; 6, 1-3)

Ei drepti vor fi vii în veacul veacului și răsplata lor este de la Domnul și Cel Atotputernic are grijă de ei. Drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăția frumuseții și cununa cea strălucitoare, căci El îi va ocroti cu dreapta Sa și cu brațul Său; asemenea unui scut îi va acoperi. El

va face arme din mânia Sa și cu ele va întări făptura mâinilor Sale ca să răsplătească vrăjmașilor. Din dreptate El își va face platoșă și din judecata cea nefățarnică își va face coif. Din sfințenia Sa va face pavăză nebiruită, iar din cumplita Sa mânie va face sabie ascuțită și lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără minte. Săgețile fulgerului Său vor porni bine îndreptate și vor lovi în țintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor. Mânia Lui, ca o praștie, va azvârli noian de grindă; apele mării se vor întărâta asupra lor și râurile îi vor îneca vijelios. Duhul puterii dumnezeiești se va ridica împotriva lor și ca viscolul îi va vântura. Astfel fărădelegea va aduce pustiire pe pământ și răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Ascultați deci, regilor, și înțelegeți, luați învățătură, voi, care judecați marginile pământului. Băgați în urechi, voi cei ce stăpâniți peste mulțimi și care vă mândriți cu mulțimea popoarelor voastre. Pricepeți că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul și puterea de la Cel Preaînalt, Care va cerceta faptele voastre și va pune la încercare gândurile voastre.

Din *Înțelepciunea lui Solomon*,
citire:

(Capitolul 4, 7-15)

El drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihnă. Bătrânețile cinstite nu sunt cele aduse de o viață lungă, nici nu le măsoară după numărul anilor.

Înțelepciunea este la om adevărata căruntețe și vârsta bătrâneților înseamnă o viață neîntinată. Plăcut fiind lui Dumnezeu, Domnul l-a iubit și, fiindcă trăia între păcătoși, l-a mutat de pe pământ. A fost răpit, ca răutatea să nu-i schimbe mintea sa și înșelăciunea să nu-i amăgească sufletul. Căci vraja viciului întunecă cele bune și amețeala poftelor schimbă gândul cel fără de răutate. Ajungând curând la desăvârșire, dreptul a apucat ani îndelungați. Sufletul lui era plăcut lui Dumnezeu, pentru aceasta Domnul S-a grăbit să-l scoată din mijlocul răutății. Neamurile văd, dar nu pricep nimic și nu-și bat capul cu așa ceva, că adică harul lui Dumnezeu și mila Lui sunt cu aleșii Săi și că poartă grijă de sfinții Săi.

LA LITIE

Glasul 1

Bucură-te în Domnul, oraș al procopienilor, veselește-te și cântă, oraș care ai purtat în strălucire cu credință pe Ioan, vlăstarul Rusiei, pe care îl ții la sânul tău ca pe o comoară. Bucură-te de minunile lui, cel care ai văzut tămăduirile sale, și strigă cu mulțumire Mântuitorului: Slavă Ție, Doamne, lubitorule de oameni.

Glasul al 2-lea:

Dumnezeiasca raclă a

cinstitelor tale moaște izvorăște tămăduiri credincioșilor, Sfinte Părinte. Iar sfântul tău suflet, laolaltă fiind cu îngerii, cu vrednicie se veselește; având așadar, preaînțelepte, îndrăzneală către Domnul, și cântând cu Sfinții în ceruri, roagă-te pentru noi cei care cu credință săvârșim pomenirea ta.

Glasul al 3-lea:

Toată mulțimea cea sfântă a celor adunați pentru săvârșirea pomenirii luminoase a Sfântului, bucurați-vă strigând într-un glas: Bucură-te, fiule cel preafrumos al Rusiei și lauda tuturor credincioșilor; bucură-te, cel care ai supus duhului carnea cea nestăpânită, și care ai potolit pornirea patimilor prin curgerea lacrimilor tale, o, sfinte Ioane! Bucură-te, mândria noastră și veselia Bisericii credincioșilor.

Glasul al 4-lea:

Chemarea ta s-a făcut plină de har, Sfinte Părinte, căci precum dumnezeiescul Botezător a primit harul între Iudei și pentru Hristos învederat a fost martirizat, la fel și tu, ca fiind de un nume cu acela și următor

lui, ai primit cerescul har în mijlocul unui popor necugetat, pentru petrecerea ta cea bineplăcută lui Dumnezeu, o, sfinte Ioane! De aceea, nu înceta a te ruga pentru noi, cei care cu credință săvârșim sfântul tău praznic, preaînțelepte.

Slavă..., **glasul al 5-lea:**

Ăstăzi, închinându-se cu bucurie lui Dumnezeu, orașul procopienilor strigă: A strălucit frumusețea mea, mai mult decât a oricărui alt oraș. Iată dar că dumnezeiescul vlăstar al Rusiei și marea comoară a Sfinților, Ioan cel cu adevărat plin de har, și-a săvârșit drumul spre Cer, lăsându-mi mie spre laudă sfintele sale moaște. Veniți la mine, toată adunarea Ortodocșilor, ca să săvârșim sfânta sa pomenire și ca să ne împărtășim din harul său, al celui care mijlocește pentru sufletele noastre.

Și acum..., **a Praznicului**

LĂ STIHODVNA

Stihurile, glasul al 2-lea:

Podobia: Când de pe cruce, mort...

Veniți, coruri ale îngerilor,

veniți mulțimi ale Sfinților, preaslăvite **Antonie, dumnezeieștilor Eftimie, Sava, Arsenie, Simeoane și Alipie, dumnezeieștilor stâlpnici, veniți să-l primiți pe dumnezeiescul Ioan, vlăstarul Rusiei, cel cu adevărat următor vouă și părtaș, și împreună mijlociți pentru noi.**

Stih: *Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui. (Ps.115. 6)*

Înstrăinat în mâinile Agarenilor, Părinte, și cu robia împovărat, ai trăit într-un oraș străin și ai viețuit într-un staul printre gunoaie, slăvite, ca un alt Iov, Cuvioase; suspinând și vărsând izvoare neconținute de lacrimi fierbinți, ai ajuns înaintea Aceluia pe care L-ai dorit, sfinte Ioane, cel cu adevărat plin de har.

Stih: *Lăuda-se-vor cuvioșii întru slavă și întru așternuturile lor se vor bucura. (Ps.149. 5)*

Ăvând îndrăzneală către Dumnezeu, tuturor celor ce săvârșesc cu credință cinstitul tău praznic, Sfinte Ioane, fi-le alături cu tărie, izbăvindu-i din primejdii, slobozindu-i din patimi, scăpându-i de tot necazul și durerea, dându-le mântuirea sufletelor, cu dumnezeieștile tale mijlociri,

nouă, celor ce te slăvim cu laude și cu cântări.

Slavă..., **glasul al 8-lea:**

Cei drepti vor fi vii în veacul veacului și răsplata lor este la Domnul și cel Atotputernic are grijă de ei, după cum spune cuvântul proorocului. Căci Ioan cel drept întru toate, deși a fost răpit de către barbari și a fost dus rob în pământ străin, s-a adâncit în pomenirea lui Dumnezeu și s-a zidit locaș al virtuții. De aceea, deși a murit, trăiește în vecii vecilor laolaltă cu toți Sfinții din ceruri, împreună cu care mijlocește pentru noi înaintea Domnului.

Și acum..., **a praznicului zilei**

TROPAR,

Glasul al 4-lea

Podobie: *Degrad ne întâmpină pe noi...*

Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ține și după moarte, neschimbat, trupul tău, Sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier și acolo te-ai unit cu Hristos, sfinte Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Praznicului**

LA VTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul Praznicului (de două ori), Slavă..., a sfântului, Și acum..., a Praznicului.

După prima catismă, întâiul rând de sedelne, Glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

ulțimea sfinților cins-tește pomenirea ta, dumnezeiescule Ioane, cu laude și cu cântări. Căci duhul tău s-a arătat sprijinitor, preafericite. De aceea și astăzi Biserica lui Hristos te preamărește pe tine, aducând slavă dumnezeiască, Celui ce te-a făcut pe tine minunat.

Slavă..., **aceeași.**

Și acum..., **a praznicului zilei.**

După a doua catismă, al doilea rând de sedelne,

Glasul al 3-lea:**Podobie:** De frumusețea....

Patimile trupului, de Dumnezeu preafericite Părinte, le-ai stins cu curgerea lacrimilor, și ai izvorât râuri de minuni, Sfinte Ioane. De aceea, venind la sfintele tale moaște, învederat dobândim daruri și milă, cinstind cu vrednicie pomenirea ta și pe Domnul care te slăvește pe tine.

Slavă..., același glas.

Toată viața ți-ai împodobit-o, iar tu te-ai făcut cu totul mai presus de lume, precum ai fost trup netrupesc și om cugetător al celor cerești. De aceea, prin rugăciunile tale, fericite Ioane, împodobește și curățește-mă de murdăria faptelor mele pe mine, care cu credință preamăresc sfânta ta pomenire, cu laude și cu cântări.

Și acum..., a praznicului zilei.

Polieleu Robii Domnului...

HĂRIMIRILE**Glasul 1**

Stih 1: *Dumnezeu este scăparea noastră și puterea, ajutor întru*

necazurile cele ce ne-au aflat pe noi foarte (Psalm 45,1).

Mărimu-te pe tine Sfinte Părinte Ioane din Rusia, și cinstim ostenelile tale pentru Dumnezeu, că în robie ai viețuit.

Stih 2: *Domnul păzește sufletele cuvioșilor Lui, din mâna păcătosului îi va izbăvi pe ei (Psalm 96, 11).*

Stih 3: *Să Te laude pe Tine, Doamne, toate lucrurile Tale și cuvioșii Tăi să Te binecuvinteze (Psalm 144, 10).*

Altă Stihiră:

Veniți să cinstim pe robul Domnului cel prea credincios, fiul iubit al Rusiei, zicând: pe cel ales dintre oameni.

Stih 4: *Bunăvoința Domnului este în cei ce se tem de El și în cei ce nădăjduiesc în mila Lui (Psalm 146, 11).*

Stih 5: *Când s-a mâhnit inima mea, pe piatră m-ai înălțat (Psalm 60, 2).*

Stih 6: *Prin sfinții care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale (Psalm 15, 3).*

Slavă..., glasul 1:

Slavă Ție, Treime Sfântă: Părinte, Cuvinte și Duhule Sfinte, zicând: Slavă Ție, Dumnezeule.

Și acum..., **același glas:**

Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine, zicând: Și prin tine cu noi.

Ăliluia, aliluia, aliluia, slavă Ție, Dumnezeuule **(de trei ori)!**

**Sedelnele după polieleu;
Glasul al 4-lea**

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...

Pe cel care pe umerii săi a dus crucea Domnului și care l-a urmat aceluia până la sfârșit în lupte ascetice și războiri, îl lăudăm cu cântări noi toți, pe Ioan cel cu adevărat cugetător al celor dumnezeiești, pe care Rusia l-a înflorit cu mare frumusețe, iar Asia l-a recunoscut ca Sfânt.

Slavă..., **același glas.**

Tu care ai trăit în chip minunat și sfânt în cetate ca și în locuri pustii, deși ținut în robie, ai avut-o drept călăuzitoare pe Fecioara Maria, ai avut drept însoțitoare viața cea bine plăcută lui Dumnezeu, o, sfinte Ioane, preamărite luminător și nou ridicat turn de tărie al Bisericii.

Și acum..., **a praznicului zilei.**

Apoi Antifonul 1 al glasului al 4-lea:

**PROCHIMENUL,
Glasul al 4-lea:**

Cinstită este înaintea Domnului moartea Cuviosului Lui. (Ps.115. 6)

Stih. Ce vom răsplăti Domnului, pentru toate câte ne-a dat nouă? (Psalm 115, 3).

Toată suflarea.

Evangelia de la Matei (IV,25; V, 1-12)

(Evangelia a doua de la Liturgia din Duminica a patra a Sfântului și Marelui Post).

Psalmul 50...

Slavă..., **glasul al 2-lea:**

Pentru rugăciunile Cuviosului Țău, Milostive, curățește mulțimea păcatelor noastre.

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoare de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea păcatelor noastre.

Stih: *Î*lăluiește-mă, Dumnezeuule, după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale, curățește toate fărădelegile noastre.

Idiomela, glasul al 6-lea:

Dumnezeiasca raclă a moaștelor tale, Sfinte Părinte Ioane, izvorăște credincioșilor tămăduiri, iar sfântul tău suflet, laolaltă aflându-se cu îngerii, pe drept se veselește. Având deci îndrăzneală către Domnul, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Ecfonisul „Cu mila și cu îndurările...”.

Canoanele

Canonul praznicului pe 6 și al Sfântului Ioan pe 8

Canonul sfântului,

Cântarea 1

Glasul al 2-lea:

Irmosul.

«**D**eniți, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, Celui ce a despărțit marea și a călăuzit din robia egiptenilor poporul ce-l avea, căci S-a preaslăvit».

Stih: *Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Mie, celui care încep a lăuda în cântări praznicul tău cel luminat, trimite-mi lumină, tu care stai încununat lângă tronul Stăpânului, preafericite.

Ti-ai omorât, preaînțelepte, toate mădularele trupului și în inimă L-ai avut pe Hristos care a omorât șarpele pricinuitor al răului și care a eliberat firea cea muritoare.

Slavă...

Ăi cercetat, preaminunate, legea lui Hristos și te-ai arătat pom al vieții plin de rodul virtuții, îndreptând harul dumnezeieștilor tămăduiri spre cei ce te slăvesc pe tine.

Și acum...

După Dumnezeu ajutoare neînfruntată și apărătoare nebiruită, sprijinitoare, paznic și mijlocitoare, dobândindu-te pe tine, Fecioară, îți strig: mântuiește-mă.

Catavasia: a Praznicului zilei

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

«**Î**ntărește-ne pe noi întru Tine, Doamne, Cel care ai omorât păcatul cu lemnul Crucii și sădește frica Ta în inimile noastre, care te cântăm pe tine.»

Ă strălucit viața ta, Sfinte, prealuminoasă ca un soare în lume, de aceea cu rugăciunile tale izbăvește-i pe cei care cu credință și cu osârdie te slăvesc pe tine.

Tămăduiri lucrând, Sfinte Părinte, și risipind rătăcirea diavolilor, te-ai făcut pricinuator a toată mântuirea și apărător celor ce rătăcesc.

Slavă...

Îndepărtând adormirea pleoapelor, ai adormit, sfinte Ioane, pornirile nepotolite ale nestăpânitului trup cu rugăciunile tale de toată noaptea către Dumnezeu.

Și acum...

Saltă suflete, încredințează-te inimă și cutremură-te cu totul, trup al meu, ca să cântăm adormirea cuviosului, rugându-ne Maicii lui Dumnezeu.

Catavasia

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Curățindu-ți dinainte sufletul cu ai neprihănirii cărbuni, ți-ai întărit trupul, prin puterea nepătimirii, fericite Ioane. De aceea și cinstita raclă a moaștelor tale îndepărtează bolile și-i luminează pe cei ce cu credință totdeauna aleargă la tine, laudându-te.

Slavă...

Podoaba Asiei, vlăstarul Rusiei, Cuviosul Ioan, a petrecut pustnicește ca un bineplăcut al Domnului. Acest cugetător al celor dumnezeiești, plin de har, nu s-a dus în sfatul celor necredincioși, deși a fost robit de ei, ci, cât a trăit, a stat în legea lui Dumnezeu.

Și acum..., **a Praznicului.**

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

«**Ă**m auzit, Doamne, glasul iconomiei Tale și pe Tine te slăvesc, Unule, iubitorule de oameni.»

Pe tine însuți te-ai înfrumusețat, ucigând cugetarea cea trupească, de aceea te-ai și dus la Ceruri.

Te-ai asemuit, preaminunate, fericitului Iov, în gunoaie având, preaînțelepte, un grajd drept sălaș.

Slavă...

Pornirile patimilor cu înțelepciune le-ai robit, Ioane, deși ai fost făcut rob Agarenilor.

Și acum...

Luminează-mi, Neprihănită Fecioară, sufletul cel întunecat, cu lumina ta, cea care ai născut lumina cea adevărată.

Catavasia.

**Cântarea a 5-a:
Irmosul:**

«**L**uminarea celor dintru întuneric, mântuirea celor deznădăjduiți, Hristoase, Mântuitorul meu, către Tine îmi înalț rugăciunea, Împărate al păcii, luminează-mă cu lumina ta, căci nu știu alt Dumnezeu în afară de Tine.»

Lumina celor ce zac în întuneric, luminează-mă pentru rugăciunile Sfântului Tău,

risipește norii sufletului meu întristat, revarsă-mi suvoaiele iertării, căci nu am alt Dumnezeu în afară de Tine.

După cum ai curățat ochii cugetării de necurăția patimilor, Părinte Ioane, prin înfrânare, așa și nouă, prin dumnezeiasca ta mijlocire, grăbește și deschide ochii noștri cei arși de păcat, ca să trăim această viață în chip bine plăcut Domnului.

Slavă...

Mare și minunată minune se vede în tine, Părinte. Că mulți ani după ce ai fost înmormântat cu adevărat, fericite, trupul tău încă se păstrează nestricat, dormind în mormânt! Ci astfel îi slăvește Domnul pe cei care îl slăvesc pe El.

Și acum...

El ce cu adevărat cuprinde toate veacurile, Dumnezeu Cuvântul, în pântecele tău, Maică Fecioară, a fost cuprins în chip negrăit, chemându-i pe oameni.

Catavasia.

Cântarea a 6-a:**Irmosul:**

«Scufundat în adâncul păcatelor, chem adâncul cel necuprins al milostivirii tale, căci din stricăciune Domnul m-a scos.»

Ascuns fiind, Părinte, ca o comoară de mult preț, te-ai arătat vederii celei evlavioase, strălucind cu minunile și dăruind tămăduiri robilor tăi.

Ai răsărit ca un finic înfloritor, în Biserica lui Hristos tu, cel prea plin de har, bucurându-se foarte mulțimea credincioșilor de dulceața roadelor tale.

Slavă...

În chip sfânt ți-ai petrecut viața și laolaltă cu Sfinții te-ai sălășluit, rugându-te, sfinte Ioane, și pentru noi, cei care te cinstim pe tine cu credință.

Și acum...

Izbăvește-mă din nesimțirea cea nemăsurată pe mine cel stăpânit de multe păcate, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, și smulge-mă pe

mine din mâinile diavolilor.

*Catavasia.***CONDAC, glasul al 4-lea:****Podobie:** *Arătatu-te-ai astăzi...*

Astăzi, Sfinte Părinte, facem pomenirea sfintelor tale lupte, pomenire care bucură cu bucurie mare, o, sfinte Ioane, sufletele celor binecredincioși care, cu credință te cinstesc pe tine.

ICOS

Cum voi lăuda eu nevrednicul, luptele tale, Sfinte Părinte? Și cum voi spune marea lacrimilor tale? Căci tu, strălucind încă din viață, te-ai așezat în corul îngerilor, ți-ai ucis, preaînțelepte, patimile prin înfrânare, iar trupul l-ai robit și l-ai supus duhului, rușinându-l pe stăpânul întunericului. De aceea și acum, stând lângă tronul Stăpânului, o, sfinte Ioane, mijlocești pentru cei care cu credință te cinstesc pe tine.

SINAXAR**Sinaxarul din Minei, apoi acesta:**

În această zi pomenirea Sfântului și de Dumnezeu purtătorului nostru părinte Ioan Rusul, Noul Mărturisitor.

Sfântul Ioan Rusul s-a născut într-un sat din Rusia, la sfârșitul veacului al șaptesprezecelea, pe timpul împărăției lui Petru cel Mare. Anul cel mai probabil al nașterii sale este 1690, și aceasta deoarece sfântul a participat ca soldat la războiul pe care îndrăznețul țar l-a întreprins împotriva turcilor în 1711.

Luat prizonier de către tătari în luptele pentru dezrobirea Azovului, Sfântul Ioan a fost vândut unui ofițer superior turc care era eparh în Procopie (actualul Ürgüp (Urgup) Capadocia Turcia), Asia Mică, aproape de Cezareea Capadociei. Întorcându-se în ținutul său, aga l-a luat cu sine și pe Ioan.

Turcia se umpluse de nenumărate mulțimi de robi ruși care suspinau sub jugul greu al mahomedanilor și cei mai mulți dintre ei, pentru a li se ușura puțin suferința, s-au lepădat de Hristos și s-au făcut musulmani.

Sfântul Ioan, însă, făcea parte dintre acei tineri pe care îi înțelepțește cunoașterea lui Dumnezeu, precum a spus Solomon: „Bătrânețile cinstite nu sunt cele de mulți ani, nici cele ce se măsoară cu numărul anilor; înțelepciunea este la om adevărata căruntețe și vârsta bătrâneților o viață fără prihană”. Împodobit, deci, cu înțelepciunea pe care o dăruiește Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El, fericitul Ioan răbda cu smerenie robia cu toate batjocurile din partea otomanilor ce-l numeau „ghiaur”, adică „necredincios”.

Bătut, lovit, scuipat, devenit ținta disprețului ienicerilor din tabăra

militară ce se afla în Procopie, Sfântul răspundea celor ce-l îndemneau să-și lepede credința că ar prefera să moară decât să cadă în acest înfricoșător păcat. Agăi turc i-a spus: „Dacă mă lași liber în credința mea, îți voi împlini cu sânguință poruncile; dacă mă silești să-mi schimb credința, mai degrabă îți predau capul decât credința. Creștin m-am născut și creștin voi muri”.

Rânduiește să îngrijească de vite, fericitul Ioan își întindea într-un colț al staulului trupul obosit, mulțumind lui Dumnezeu că l-a învrednicit a se face următor al smereniei lui Hristos, Cel ce a primit a Se naște într-o iesle săracă, lângă Bethleem.

Dumnezeu, văzând credința robului Său și mărturisirea sa, a înmuiat inima împietrită a stăpânului său și, cu timpul, acesta a început să-l îndrăgească, ajutând la aceasta și smerenia și blândețea ce-l împodobeau pe Ioan. După o vreme i-au rânduit pentru viețuire o cămăruță apropiată de grajd, pe care la început cuviosul a refuzat-o, continuând să doarmă în staulul său iubit, pentru a-și chinui trupul cu traiul greu și nevoința în mirosul greu al dobitoacelor și loviturile lor de picioare. Cu rugăciunile sfântului, noaptea grajdul se umplea de bună mireasmă duhovnicească, căci acesta devenise locașul de nevoință unde el urma poruncile Sfinților Părinți: ceasuri nesfârșite de rugăciuni și îngenuncheri; puțin somn, ghemuit, pe podeaua goală și acoperit cu o pânză veche, postind

multe zile cu puțină pâine și apă și rostind adesea psalmii Proorocului David, pe care îi zicea în limba în care îi învățase de la mama sa – în limba rusă: „Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălășlui. Către Tine, Doamne, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei; iată, precum sunt ochii robilor la mâinile stăpânilor lor, așa sunt ochii noștri către Domnul Dumnezeu nostru, până ce se va milostivi spre noi...”. Câteodată, noaptea, mergea pe ascuns la o biserică a Sfântului Gheorghe ce era zidită într-o râpă nu departe de casa stăpânului său și făcea priveghere, stând în picioare în pridvorul bisericii. Tot aici mergea în fiecare sâmbătă și se împărtășea cu Preacuratele Taine.

Căutând asupra robului Său cel credincios, Domnul, Cel ce cercetează inimile și rărunchii, a făcut să înceteze batjocurile din partea celor ce erau împreună cu el robi și a celor de altă credință. A dat Domnul și multă bogăție stăpânului său turc, iar acesta a cunoscut de unde venise această binecuvântare peste casa sa și propovăduia tuturor despre virtuțile slugii sale.

După vreme, aga a hotărât să facă un pelerinaj la Mecca, cetatea sfântă a mahomedanilor. Nu la multe zile după plecarea sa, soția acestuia a pregătit un ospăț la care a invitat rudele și prietenii soțului pentru a prăznui și a se ruga pentru buna întoarcere a acestuia acasă. La masă a fost rânduit să slujească fericitul Ioan. Printre mâncărurile așezate

înaintea oaspeților se afla și un fel de pilaf care îi plăcea foarte mult agăi. Amintindu-și de soțul ei, stăpâna a zis lui Ioan: „Cât de bucuros ar fi fost, Ivan, stăpânul tău, dacă ar fi fost aici împreună cu noi și ar fi gustat din acest pilaf!”. Sfântul Ioan a cerut atunci de la dânsa o farfurie plină cu pilaf, spunând că o va trimite la agă, în Mecca. La auzul acestor cuvinte toți invitații au râs; stăpâna, însă, a poruncit bucătăresei să-i dea fericitului Ioan farfuria cu pilaf cerută, gândind că poate vrea să o mănânce el însuși sau să o dea vreunei familii creștine sărace, precum obișnuia să facă adesea, dăruind altora partea sa de mâncare ce i se cuvenea.

Sfântul a luat farfuria și, mergând în staul, a îngenuncheat și s-a rugat din adâncul inimii, cerând lui Dumnezeu să trimită farfuria cu mâncare stăpânului său, la Mecca, cu oricare mijloc va rândui Domnul în atotputernicia Sa. A cerut aceasta cu smerenie și simplitate, cu nimic îndoindu-se, după cuvântul Domnului, și Acesta i-a ascultat dorința: farfuria a dispărut din ochii săi, iar fericitul Ioan s-a întors la masă, spunând stăpânei că a trimis mâncarea la Mecca. Crezând că vrea să ascundă faptul că a mâncat pilaful el însuși, invitații au râs de cuvintele fericitului Ioan ca de o glumă bună.

Peste puține zile s-a întors din pelerinaj aga, aducând cu sine și farfuria de aramă, spre marea uimire a casnicilor săi. Numai Sfântul Ioan nu s-a mirat de

aceasta. Aga le-a povestit atunci cele ce i se întâmplaseră: „În cutare zi (era ziua în care stăpâna pregătise acel ospăț), întorcându-mă de la geamia cea mare, am găsit în camera mea pe care o lăsasem încuiată această farfuria plină cu pilaf. M-am umplut de mirare, neștiind cine a adus mâncarea și cum a intrat în camera încuiată. Neștiind cum să-mi explic acest lucru ciudat, tot uitându-mă la farfuria cu pilaful cald din care ieșeau aburi, am zărit, cu și mai mare mirare, numele meu bătut pe marginea farfuriei, așa cum avem pe toate vasele casei noastre. Așa încât, cu toată nedumerirea și zbuciumul meu, m-am așezat și am mâncat cu mare poftă pilaful, și, iată!, am adus farfuria cu mine și văd că este într-adevăr a noastră. Dar, pe Allah, nu pot să înțeleg cum a ajuns la Mecca și cine a adus-o”. Auzind acestea, casnicii eparhului au fost cuprinși de teamă și uimire, iar soția i-a povestit acestuia cum a cerut Ioan farfuria cu mâncare pentru a o trimite la Mecca și cum toți l-au luat în răs pentru aceasta. Vestea despre minunea săvârșită de sfântul s-a răspândit repede în tot ținutul și toți îl priveau cu teamă și respect, ca pe un om drept și plăcut lui Dumnezeu, nemaîndrăznind nimeni să-l supere cu ceva. Stăpânul și soția sa se sârguiau să-i poarte de grijă cât mai mult și l-au rugat să se mute în cămăruța ce se afla lângă grajd, pe care până atunci o refuzase. Fericitul Ioan și-a continuat mai departe felul ascetic de viață, îngrijind de animale și

împlinind cu sârguință poruncile eparhului, iar nopțile petrecându-le cu rugăciuni și cântări de psalmi. Toate acestea le făcea împlinind cuvântul Domnului: „Dați cezarului cele ce sunt ale cezarului și lui Dumnezeu cele sunt ale lui Dumnezeu”.

După puțini ani, însă, pe care i-a trăit în post și rugăciune, apropiindu-se sfârșitul vieții sale pământești, fericitul s-a îmbolnăvit și a cerut să fie culcat pe paie în staulul pe care îl sfințise cu rugăciunile sale și cu reaua pătimire îndurată pentru numele și dragostea lui Hristos, Cel ce S-a făcut om pentru noi și S-a răstignit pentru marea Sa iubire către toți. Cunoscând mai dinainte ceasul ieșirii din trup, a trimis să fie chemat preotul pentru a se împărtăși cu preacuratul Trup și cu scumpul Sânge al Mântuitorului. Preotul, temându-se de fanatismul turcilor, i-a adus sfintele taine într-un măr pe care îl scobise, și astfel fericitul Ioan s-a putut împărtăși și îndată și-a predat sfântul suflet în mâinile Domnului pe care atât de mult îl iubise. Acestea s-au petrecut pe 27 mai, 1730.

Cu învoirea turcilor, preoții și creștinii cei mai de vază din Procopie au luat trupul sfântului, pregătindu-l de înmormântare. La îngroparea sa au venit nu numai creștinii, ci și mulți musulmani și armeni: cel până mai ieri rob și sclav a fost îngropat ca un stăpân. Au ridicat pe umeri cu lacrimi de adâncă emoție și cucernicie mult truditul trup și, cu lumânări și

tămâieri, cu atenție și evlavie l-au dus la cimitirul creștin, la mormântul ce-i fusese pregătit, întorcând astfel trupul pământului mamă.

Pentru rugăciunile Sfinților Tăi, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

**Cântarea a 7-a:
Irmosul:**

«**N**eînchinându-se chipului celui de aur, cei trei tineri au disprețuit porunca celui necredincios și, aruncați în mijlocul focului, cântau răcorindu-se: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat»

Trupul tău ca pe un veșmânt frumos, brodat cu sudoarea ostenelilor, l-ai dat drept răsplată a goliciunii pe care ai suferit-o, nouă, celor ce strigăm: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Sufletele sfinților, corurile sfinților și cetele cele netrupești ale îngerilor te-au primit pe tine în mijlocul lor, Părinte al nostru, căci te-ai luptat cu multe suferințe, cântând cu bucurie: Dumnezeuul părinților

noștri, bine ești cuvântat.

Slavă...

Înnoindu-ți sufletul, cu plugul rugăciunii, o sfinte Ioane, și semănându-l cu înfrânarea, ai adunat făina curăției, prin care trăind, fericite, împreună cu îngerii, strigi: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Și acum...

În tine mi-am pus toată nădejdea sufletului și privesc, așteptând cea cu adevărat dumnezeiască mângâiere; grăbește, Neprihănită Născătoare de Dumnezeu, și umple-mi drumul de har, ca să cânt: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Catavasia.

**Cântarea a 8-a:
Irmosul:**

«**P**e Dumnezeu, Care a coborât în cuptor împreună cu fiii Evreilor și Care a schimbat focul în răcoare, cântați-L lucrurile, ca pe un Domn, și-L preaînălțați întru toți vecii.»

Ăcum securea necredincioșilor, amenință sufletul meu cu tăierea; ci grăbește și tăind spinii patimilor mele, adu roade coapte Domnului, mântuindu-l cu rugăciunile tale.

Sfânta ta plecare la Domnul, s-a preamărit în chip minunat, de către alaiurile Sfinților și corurile îngerilor, cărora le-ai urmat de pe pământ, vlăstar al Rusiei, o sfinte Ioane, preafericite.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Vrând în ceasul morții tale să te împărtășești cu sfintele taine, ți s-au dăruit, cu frică, în miezul unui măr, Trupul și Sângele cele dătătoare de viață ale lui Hristos, pe care, primindu-le, te-ai ridicat la Ceruri.

Și acum...

Biserică preacurată a Mântuitorului și împăratului meu Iisus Hristos, Tron slăvit, Cer preaînalt, Rai cu adevărat neatins, Stăpână, deschide-mi și mie porțile raiului.

Catavasia.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

«**C**uvântul Dumnezeiesc din Dumnezeu, Care a venit cu nespusă înțelepciune să-l înnoiască pe Adam, cel căzut în chip cumplit în stricăciunea muritoare, și Care în chip negrăit s-a întrupat pentru noi din Sfânta Fecioară, toți credincioșii într-un glas îl preamărim».

În chip nevăzut, Părinte Ioane preafericite, har îmbelșugat al duhului, din izvor nesecat le dăruiești din belșug tuturor celor care cinstesc pomenirea ta cu credință, preamărindu-L pe Domnul cu osârdie.

Racla Moaștelor tale, izvorăște râuri de tămăduiri creștinilor care cu credință fierbinte vin la tine, contenește bolile și sfințește sufletele tuturor celor care cu credință și cu râvnă totdeauna te fericesc pe tine, sfinte Ioane, Părintele nostru.

Slavă...

Cântând împreună cu Apostolii, cu cetele Cuvioșilor și

cu mulțimile Sfinților în locașurile cele cerești, preaînțelepte Părinte Ioane, roagă-te Ziditorului nostru Dumnezeu, pentru cei ce săvârșesc acum cu credință sfânta și cinstita ta pomenire.

Și acum...

Pe tine dobândindu-te tare apărătoare, nădejde și zid, ancoră și acoperământ sigur, sprijin neclintit, liman netulburat, singură tare alături stătătoare, ne mântuim toți, Preaslăvită.

Catavasia.

LĂMINÂNDĂ

Văzând cumplita priveriște, au dat înapoi cei necugetați; căci strălucea lumină sfântă, la mormântul Cuviosului, vestind credincioșilor minunea cea slăvită, căci cei ce l-au dezgropat, au descoperit moaștele sfântului Ioan, ca o comoară nejefuită.

LĂ LĂȚE

Se pun stilurile pe patru,
Glasul al 8-lea:

Podobie: 0, preaslăvită minune...

O, preaslăvită minune! Locuind la un loc cu agarenii și fiind luat prizonier de aceștia, a fost dat de Tătari, fiind cumpărat cu bani, asemenea lui Iisus, prea credinciosul fiu al Rusiei și al Bisericii. Acest sfânt preaplin de har, în necazuri, după cum L-a căutat, L-a găsit pe Făcătorul tuturor, prin multe rugăciuni.

O, preaslăvită minune! Din necurăția vitelor, dumnezeiescul Ioan s-a făcut tot curat la trup și la suflet, având grajdul drept odaie și drept hrană - ocările și loviturile de picioare, iar goliciunea și frigul le-a îndurat preafericitul mereu, cu tărie, pentru Hristos.

Veniți cete ale Monahilor, ca să laudăm astăzi cu evlavie, sfântul și cinstitul praznic al Cuviosului Ioan, căci acesta, cu adevărat învrednicindu-se de dumnezeiasca strălucire, a primit Lumina. O, Stăpâne, negrăită purtarea Ta de grijă, prin care noi am știut să te slăvim pe tine cel Necuprins!

Strălucirea Dumnezeirii celei luminate, cea sălășluită în tine, minunat te-a vădit, că purtător

de duh te-ai arătat, preafericite, prin sfintele tale moaște; de aceea, prin laude și cântări cinstim dumnezeiasca ta pomenire, noi care ne apropiem de moaștele tale, Sfinte, și de chipul cuvioasei tale icoane, de Dumnezeu fericite.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cine nu te va lăuda pe tine, cel cu adevărat vrednic de laudă? Sau cine nu se va minuna de felul viețuirii tale cel vrednic de uimire? Căci nu te-ai mulțumit, prea pline de har, în nenorocirea robiei, ci te-ai grăbit să o crești, prin osteneli pustnicești și prin greutăți. Nu te-ai înfricoșat, în fața mulțimii Agarenilor celor călcători de lege, ci te-ai păzit pe tine însuși în evlavie. Ai îndurat ocări multe, goliciunea și multe alte necazuri. Ai fost ispitit de multe și, prin răbdarea ta, ai fost încercat de Dumnezeu, Ioane, cu adevărat fericite. Pe care, rugămu-te, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Și acum...

A Praznicului zilei.

Doxologia mare și Apolisul.

LA LITURGHIE

La Fericiri se pun pe 8: din Canonul Praznicului cântarea a III-a pe 4 și a sfântului Ierarh Ignatie, cântarea a VI-a pe 4.

Întru împărăția Ta când vei veni, pomenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Fericți cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

Fericți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Pe 10

Fericți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Fericți cei flămânzi și însetați de dreptate, că aceia se vor sătura.

Pe 8

Fericți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Fericți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Fericți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Fericți cei prizoniți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Fericți veți fi când, din pricina Mea, vă vor ocări și vă vor prizoni și, minșind, vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră.

Ăscuns fiind, Părinte, ca o comoară de mult preț, te-ai arătat vederii celei evlavioase,

strălucind cu minunile și dăruind tămăduiri robilor tăi.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Ăi răsărit ca un finic înfloritor, în Biserica lui Hristos tu, cel prea plin de har, bucurându-se foarte mulțimea credincioșilor de dulceața roadelor tale.

Slavă...

În chip sfânt ți-ai petrecut viața și laolaltă cu Sfinții te-ai sălășluit, rugându-te, sfinte Ioane, și pentru noi, cei care te cinstim pe tine cu credință.

Și acum...

Izbăvește-mă din nesimțirea cea nemăsurată pe mine cel stăpânit de multe păcate, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, și smulge-mă pe mine din mâinile diavolilor.

TROPAR,

Glasul al 4-lea

Podobie: *Degrad ne întâmpină pe noi...*

Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ține și după moarte, neschimbat, trupul tău, Sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus

prizonier și acolo te-ai unit cu Hristos, sfinte Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

CONDAC, glasul al 4-lea:

Podobie: *Arătat-te-ai astăzi...*

Ăstăzi, Sfinte Părinte, facem pomenirea sfintelor tale lupte, pomenire care bucură cu bucurie mare, o, sfinte Ioane, sufletele celor binecredincioși care, cu credință te cinstesc pe tine.

Apostolul (Efeseni VI, 10-17)

(Caută la 21 octombrie)

Evangelhia; Luca (XII, 8-12)

(Caută la 21 octombrie)

